

HET VERHAAL ACHTER DE PLAYLIST-TIP

In de tuin van de Petra kerk heb ik (Marieke Muijen) een gesprek met Irene, 24 jaar, ergotherapeut op een mytyschool (speciaal onderwijs voor kinderen met een motorische en/of cognitieve beperking). Zij had drie (!) tips voor de playlist en had nogal moeite te kiezen welke haar favoriet was.

Na lang twijfelen werd dat het nummer 'Geen afstand' van Eline Bakker.

Dat is vooral omdat de titel en waar het nummer over gaat past bij deze tijd. We moeten afstand houden van elkaar en dat is best lastig: je kunt de nabijheid echt missen. Dit nummer 'Geen afstand' gaat over dat er geen afstand is tussen jou en God.

Quarantaine is niet van toepassing op de relatie God en mens.

Het kan lastig zijn als je elkaar niet kunt ontmoeten en je het er niet met elkaar over kunt hebben. Maar het is heel mooi om dan toch vast te houden aan de belofte dat God er wel is. Ook al heb je het er misschien niet met elkaar in levende lijve over. En ook al voelt het misschien niet altijd zo... Maar dat je er niet alleen voor staat.

Ik moet denken aan de uitspraak dat God is dicht bij je is dan je eigen hartslag. Daarom zie je Hem ook maar zo over het hoofd, merk je Hem niet op, ben je je er niet altijd bewust van dat Hij er is. Maar Hij is er. Zoals je je niet altijd bewust bent van je eigen hartslag (en dat is wel zo prettig), zo kan het ook met de aanwezigheid van God zijn: dat Hij zo vanzelfsprekend bij je is dat dat niet altijd perse op de voorgrond is, maar dat Hij toch een fundament onder je leven vormt. Zoals je hartslag van levensbelang is.

Hoe ben je dit lied op het spoor gekomen?

Ik denk dat ik 'm een keer op de radio gehoord heb, op Groot Nieuws Radio. Met het thuiswerken heb ik die nog eens wat vaker aan. En soms hoor je een liedje waarvan je denkt 'Dat is een mooie!' en dan zoek ik die daarna nog eens op.

Even terug naar dat afstand houden. Het is natuurlijk een vreemde tijd. Je werkt op een school, die ook dicht moest, met een hoop gevolgen, voor de kinderen, voor jou, voor de ouders...

Hoe heb je het zelf ervaren de afgelopen weken?

Allereerst, niet om met anderen te vergelijken, maar ik denk dat ik het toch vrij makkelijk heb. Als ik kijk naar de school, naar ouders die dan inderdaad met hun kind thuis zitten, dat een beperking heeft. En dan kan dat ook qua gedrag best moeilijk zijn. En met de zorg... Nou, dan denk ik dat ik eigenlijk niks te klagen heb gehad. Wat niet wil zeggen dat ik het soms niet vervelend vond.

Voor jou zijn waarschijnlijk ook dingen niet doorgestaan waar je normaal graag naar toe zou gaan?
In het begin wist je niet goed waar je je op moest instellen, wat je kon verwachten, maar uiteindelijk vind ik wel het positieve dat je ervan leert, dat het je ertoe dwingt met de dag te leven. En niet te ver vooruit te kijken en te plannen. En dat is iets waar ik normaal gesproken veel mee bezig ben, dan staat mijn agenda wel vol. In het begin is dat best lastig, want dan moet je dat loslaten, maar het is een goede les. Het geeft ook rust.

Als je eenmaal zover bent dat je dat geaccepteerd hebt als een feit, 'hier hebben we het mee te doen'. Terwijl we in deze samenleving, in ons werk, ook in de kerk, vaak ver vooruit plannen. We weten nog helemaal niet wat wanneer zal kunnen. Dan is het goed om even te denken: zullen we ons er gewoon niet druk om maken en kijken naar wat nu wèl kan? We maken ons best heel druk met het maken van allerlei plannen. Het is goed je nu te richten op wat kan en straks, ja, dan zien we wel weer...

Het is toch ergens een leerzame tijd. Ook echt een vervelende tijd... je gunt het niemand om ziek te zijn, of erger nog: om iemand te verliezen. Maar het helpt mij wel om te kijken naar de dingen die we hieruit kunnen halen op een positieve manier.

Als je ook kijkt naar dat lied, als je het hebt over geen afstand tussen jou en God. Dan zijn er dingen die je plant, die er te doen staan, die tussen God en jou in kunnen komen te staan, voor je gevoel. Nu ben je meer aangewezen op je zelf en je eigen relatie met God.

Alsof er meer ruimte voor komt doordat andere dingen minder ruimte in nemen?

Ja, hoewel het niet per se makkelijker is, hoor. Je spreekt de mensen niet met wie je daar anders over in gesprek gaat, wat je dan weer inspireert of verder helpt. Maar het maakt wel dat je echt op je eigen relatie met God bent aangewezen.

Met wie praat je over het geloof?

Ik heb een groepje vrienden, geloofsgenoten, met wie we eens in de twee weken afspreken. Dan bereidt één van ons een onderwerp voor. We hebben dat nu wel digitaal voortgezet, maar dat is echt anders... Het blijft eerder wat aan de oppervlakte, je kunt minder spontaan reageren op elkaar. Het is wat meer 'gemaakt', wat statischer.

En daarbij ben ik betrokken bij Alpha in Veenendaal. Als je daar je voorbereiding voor treft dan verdiep je je ook weer in bepaalde dingen en dat stimuleert ook weer. Maar als dat dan ineens allemaal weg valt.. Dan is dat ergens lekker rustig, maar...

Het is ook een gemis. Dat het je de mogelijkheid geeft je bezig te houden met geloofsthema's en hoe je daar zelf in staat, hoe je je verhoudt tot wat anderen daarvan denken en vinden. Mooi dat je daar zo betrokken mee bezig bent!

Hieronder de link naar Irene's keuze

<https://www.youtube.com/watch?v=KKpSdsB4qSw>